

PRZYMAWIANIE (1) *sb n*

Pierwsze a pochylone, drugie jasne; e z tekstu nieoznaczającego é.

sg [N przymawiani(e).] ∅ G przymawianią.

Sł stp notuje, Cn s.v. przymówka, Linde XVII w. s.v. przymówić.

Lżenie, obrażanie; cavillatio, sugillatio, vellicatio Cn:

[Wyrażenie: »ku czci przymawianie«: A iże Dołyćvczynienie zowiemy trzećią część Pokuty; z tąd to náprzód idzie że niektore grzechy/ (iako ielt/ złodzieyftwo/ Drapieftwo/ ku czći przymawiánie rc.) y mieyfckim obyczáiem dołyć vczynności potrzebuią. *HerbOdpow* L6v.]

*Szereg: »przymawianie abo sromocenie«: Bo tákowe rzeczy zdádzą fię być mowione nie vmyślnie/ ále ábo z potknienia ięzyká/ ábo znagłego myśli porużenia/ á nie vmysłem przymawiánia ábo fromocenia [*non studio obtrectandi nec de industria dicta*] *ModrzBaz* 98v.*

Synonimy: hańbienie, lżenie, sromocenie, urąganie.

Cf PRZYMAWIAĆ

LW